

IN MEMORIAM
стр. 2

40 години от кончината
на Димитър Пешев

СКАНДАЛНО
стр. 5

Станишев в сайта на
„Хизбула“

ПАМЕТ
стр. 7

Апостоле, Прости
им, те не знаят...

РЕДАКЦИОННО:

Уважаеми
читатели на
вестник „Прелом“

След прекъсване по технически причини от страна на Редакцията, вестникът продължава да излиза.

Вече държите в ръцете си неговия втори брой, макар и получен от вас с голямо закъснение. Пропуснатите броеве ще са компенсирани за съответния абонаментен период.

Следващият брой 3-ти на вестник „Прелом“ ще излезе заедно с брой 2-ри и е посветен на предстоящите парламентарни избори.

Омега – Т ЕООД

- Охранителни услуги и оборудване
- Физическа охрана и охрана на юридически лица
- Въоръжена и невъоръжена охрана.

гр. Пловдив, район „Централен“,
бул. „Цар Борис III -
Обединител“ № 149

тел.: 032/638037
факс: 032/638037

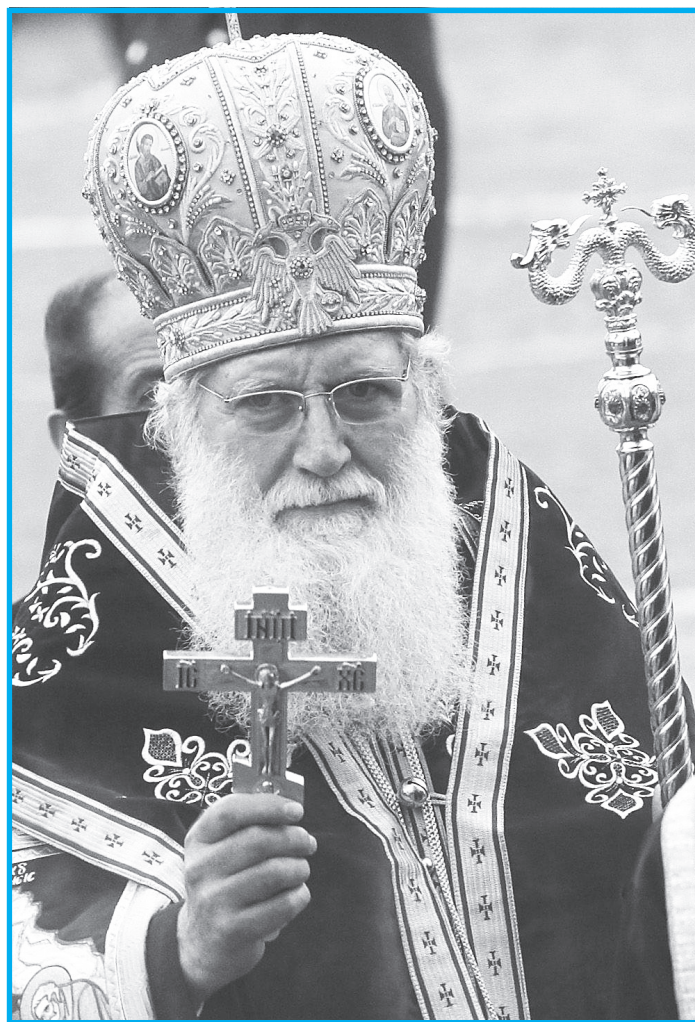
ПАТРИАРХ НЕОФИТ НАСЛЕДНИКЪТ НА ВЕЛИКИТЕ БЪЛГАРСКИ ДУХОВНИ ВОДАЧИ

Новият български Патриарх се казва Неофит. Роден със светското име Симеон Николов Димитров, той завършва Духовната академия през 1971 г. Надарен от Бога с невероятен талант да пее, още през 1968 г. той е един от петимата съоснователи на вокалния ансамбъл „Св. Йоан Кукузел“. От есента на 1971 г. до 1973 г. е на богословска специализация в Катедрата по църковно пеене при Московската духовна академия. Преподава в Духовната академия в София до края на 1980 г.

Подстриган е за монах на 3 август 1975 г. в Троянския манастир и приема името Неофит. На 21 ноември 1977 г. патриарх Максим го въвежда в архимандритско достойнство в софийската катедрала „Света Неделя“. На 8 декември 1985 г. в патриаршеската катедрала „Свети Александър Невски“ е хиротонисан в епископски сан с титлата Левкийски и е назначен за втори викарий на софийския митрополит.

На 1 декември 1989 г. епископ Неофит е избран за ректор на Духовната академия, а след възстановяването на академията като богословски факултет при Софийския университет „Св. Кл. Охридски“ на 26 юли 1991 г. е избран и за пръв декан. Заема поста до януари 1992 г., когато е назначен за главен секретар на Светия Синод.

Като главен секретар

риаршеския избирателен църковен събор е избран за патриарх на Българската православна църква с 90 гласа срещу 47 за митрополит Гавриил Ловчански

Българската общественост гледа с надежда към Негово Светейшество, защото той заяви сериозни социални ангажименти още като русенски митрополит. Той е привърженик на традиционализма, но и новатор. В Русе осъществи църковни дейности, за които в други епархии не се провеждат – тематични беседи, болничен параклис, богословски конференции. Митрополит Неофит е известен в Русе с толерантността си и внимателното си отношение към всички, независимо от тяхното вероизповедание.

Като патриарх, той заяви своите приоритети: вероучение в училищата, благотворителност и да се насърчат миряните да участват активно в живота на Църквата.

Патриарх Неофит е наследник на велики водачи на православната ни църква – нека споменем Патриарх Евтимий, църковните дейци, които осъществиха независимостта на Българската православна църква през Възраждането и редица други български духовници. Българският народ вярва, че има в негово лице новия си духовен пастир – един достоен Патриарх, посветена и озарена личност.

Кристина Стамболска

на Светия Синод и председател на църковното настоятелство при храм-паметника „Св. Александър Невски“, по време на разкола в Българската православна църква, изиграва важна роля в преговорите за освобождението на окупираната Синодална палата.

На 27 март 1994 г. е избран, а от 3 април същата година е и канонически утвърден за доростолски и червенски митрополит. През 2001 г. Петият църковно-народен събор взема решение да раздели Доростоло-Червенската епархия на Русенска и Доростолска епархия, а Неофит е титулуван русенски митрополит.

На 24 февруари 2013 г. на Пат-

40 години от кончината на Димитър Пешев

Кой е Димитър Пешев? Политик? Хуманист? Праведник? Или отвъд тези измерения стои нещо повече, нещо по-голямо?

Роден е в Кюстендил на 25 юни (13 юни стар стил) 1894 г. Завършва право в СУ „Св. Кл. Охридски“. Участва в Първата световна война. В първия кабинет на Георги Кьосеиванов (1935-36 г.) е министър на правосъдието. Подпредседател на XXIV-то и XXV-то Обикновено Народно събрание.

На 17 март 1943 г. Димитър Пешев иницира протестно писмо-подписка в парламента срещу депортирането на 50 хил. евреи от старите предели на България. Тя е подписана от 43 народни представители, негови съпартийци и е адресирана до министър-председателя Богдан Филев. Подписката става причина на 26 май 1943 г. вдъхновителят ѝ да бъде свален от поста си на подпредседател на Народното събрание. Безпрецедентният факт, че парламентът дискутира тайните планове за депортирането на българските евреи, дава началото на голямото всенародно движение за спасяването им.

Протестното писмо на Димитър Пешев до министър-председателят Богдан Филев започва с „чувството на голяма историческа отговорност, която ние носим наред с правителството, в съдбоносните моменти, които преживява нашия народ...“ И в него се казва: „Нашата единствена молба е при предприемането на каквито и да било мерки, да се държи сметка само за действителните нужди на държавата и народа в момента, като не се изпускат изпредвид, обаче, интересите на престижа и моралните позиции на нашия народ.“

Една декларация на личност с държавническо мислене, със събудена съвест, с лична доблест и социален кураж. В него няма други съображения, няма други интереси – нито политически, нито икономически, а съзнание за голямата историческа отговорност. Защото държавникът (не политикът), когато взема своите решения, не е воден от една отделна идеология, нито от частно-партийни интереси. Не! Той носи отговорност за всички. Отговорност не само за физическото оцеляване, нито само за сигурността на народа си, но и за „престижа и моралните позиции“ на народа си.

Ето какво казва писателят Габриеле Нисим в речта пред българския парламент през 1998 г.:

„Ако е имало други хора като Пешев – например в Унгария на Хорти, във Франция на Виши, в Словакия на Тизо, в моята страна Италия – хиляди евреи са могли да бъдат спасени, защото немците нямаше да могат да действат така свободно без одобрението и съучастничеството на техните съюзници. Това е истина, която мнозина отказват да приемат, защото е твърде удобно да се обвиняват единствено немците.“ Според него историята на Димитър Пешев не може да се сравнява с тази на хора като Оскар Шиндлер или с тази на много други в цяла Европа. Защото тя има друго измерение, тя е по-голяма и по-дълбока. Защото, от своята държавническа позиция Димитър Пешев дръзва да се изправи публично против една световна системата и я преобръща.

„Било е необходимо да се излъчи един силен политически сигнал“,

казва в речта си Габриеле Нисим. И той, Димитър Пешев, „извършва това чудо“. Събира подписите на 43-ма депутати съпартийци, върху един документ, в който пледират за честта на страната си. Защото, казва Нисим, „С изстреблението на евреите е щял да бъде унищожен цял народ и да бъде разрушен моралният престиж на цяла нация.“

По-късно, малко преди Червената армия да влезе в България, Пешев сезира парламента за опасността от един нов тоталитаризъм, също толкова жесток и безчовечен като идеология – комунизмът. Докато други депутати, като Кимон Георгиев и Дамян Велчев преминават на страната на комунистите, той не приема да бъде въввлечен в диктатурата. И плаща висока цена. Голямата ирония на съдбата е, че „Народният съд“ го осъжда „само“ на 15 години принудителен труд „за фашистка дейност и антисемитизъм“. Както казва в речта си Габриеле Нисим, Пешев „вижда на пейката, заедно с останалите осъдени на смърт, своя скъп приятел инженер и депутат Спас Ганев, с когото са участвали наравно във всички политически битки. Изслушвайки председателя на съда, разбира, че 20 от 43-мата депутати, подписали протестното писмо срещу геноцида на евреите, са били осъдени на смърт, шест – на доживотен затвор, осем – на 15 години затвор.“ След застъпничеството на евреи, имащи влияние в правителството, доминирано от БКП, той е освободен след 13 месеца.

Но останал физически жив, Димитър Пешев приживе е обречен – забравен и забранен, „враг на народа“. Остава без дом, без приятели, без правото да практикува професията си, често без работа. Никога не споделя как се справя с живота, никога не фамилиарничи с комунистите, не се отрича от идеалите си. С голямо достойнство приема страданието си. Въпреки огромната мизерия и нищета, пред роднини, съседи и непознати Димитър Пешев винаги се показва спретнато облечен, винаги с вратовръзка, любезен и отзивчив. Всяка година на 1 февруари ходи в близката черква „Свети Седмочисленици“, за да почете паметта на разстреляните от „Народния съд“. Умира след 3 инфаркта на 25 февруари 1973 г.

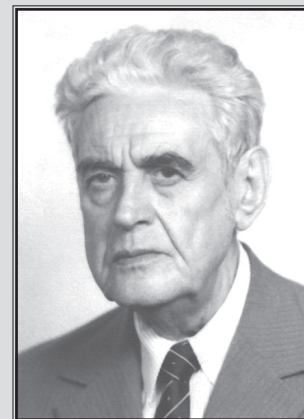
За него започва да се говори едва след промените, когато писателят Габриеле Нисим издава книгата си „Човекът, който спря Хитлер“. Днес Димитър Пешев е почетен гражданин на Кюстендил и Израел. Неговото име носи дърво в Гората на праведниците в Йерусалим. През 1997 г. е удостоен посмъртно с най-високия български орден „Стара планина“.

От 2000 г. в сградата на Съвета на Европа в Страсбург, наред с бюстовете на основателите на Обединена Европа е поставен негов бюст – дар от българското Народно Събрание.

Личности като Димитър Пешев са причина да сме горди, че сме българи. Те са лицето на нацията ни пред света. Личности, за които има една идея – България, има една мотивация – отговорността, има едно поведение – достойнството, има една жертва, която без страх в сърцето си принасят – самите себе си!

Юлия Генова

In Memoriam

На 27.02.1997 г. почива първият председател на Български демократически форум – Васил Златаров. Днес неговите думи, макар и изречени преди 21 години, са все така актуални!

За разсекретяването на досиетата в „Прелом“, 1992 г.:

„Трудно е нашето време. И затова причина е не толкова икономическият хаос, колкото моралният хаос, в който е подхвърлено то. Защото като превръщаме в държавна тайна гражданската подлост от една страна, ние превръщаме в държавна тайна и гражданската почтеност. Дотогава, докато не разберем кой кой е, нормален обществено-политически живот у нас няма да има.“

✝ СЪДБА НА МЪЧЕНИК Посмъртно

В края на 2012 г., на 88-годишна възраст, предаде Богу дух легионерът и член на Съюза на репресираните от комунистическия терор

НИКОЛА СТЕФАНОВ ЧАМУРЛИЙСКИ

Страдалец и мъченик. Преминал през всички изпитания на комунистическия ад, наречен „диктатура на пролетариата“.

Изпитал несгодите на „насилствено изселения“ от родния му град Добрич, младеж с позорящото го клеймо „враг на народа“, само защото брат му имал дързостта да потърси и намери щастието си в чужда държава като политически емигрант – „невъзвращенец“;

Преживял инквизициите в Държавна сигурност като следствен, по обвинение за „разпространяване на клеветнически твърдения, засягащи установения в страната държавен строй, с цел да отслаби властта в Н.Р. България и да ѝ създаде затруднения“ и за това, че е събирал и предавал сведения, представляващи държавна тайна, на чужда държава и чужда организация“;

Осъждан два пъти и опознал „прелестите“ на затворническия живот във Врачанския, Софийския, Старозагорския и Беленския затвори в продължение на повече от 18 години; Изживял кошмара на 457 безкрайно дълги дни и нощи в самота, в килията на смъртник, 10 968 часа между живота и смъртта. Една, две три...100...1000...658 000 мъчителни минути, всяка

една от тях, равняваща се на година, в очакване да бъде изведен от килията за изпълнение на смъртната му присъда...

В мразовитото утро на 26 декември 1989 г. тежките железни врати на затвора се отварят пред него, за да го пропуснат към така дълго очакваната свобода. Оскатен и немощен от инквизиции, но с несломен дух, подпирайки се на две дървени патерици, той прекрачва прага на това злоещо място и с усилие прави първите си крачки на свобода. След 15 години, 3 месеца и 10 дни, изживяни в тясната затворническа килия – свободен.

Днес многострадалната му душа е в Божиите селения, в място светло, в място блажено, в място спокойно, дето няма болест, скръб и въздишки. Гдето никога не е имало, няма и не ще има комунизъм и комунисти. А ние продължаваме жалкото си съществуване в безумно съжителство с мъчителите му, забравили неговите страдания. Забравили за страданията на другите стотици хиляди мъченици, примирени с тяхното присъствие и с наглите им опити отново да ни управляват.

Почивай в мир, бай Кольо! И ни прости безумието. Защото е казано: те не знаят що правят!

**Дълбок поклон пред паметта
на легионера
НИКОЛА СТЕФАНОВ
ЧАМУРЛИЙСКИ!**

Стоян Груйчев

✝ ХРИСТО БОРИСОВ ЛИСИЧКОВ

На 29.01.2013 г. почива Христо Борисов Лисичков. Роден на 26.06.1932 г., син на Борис Лисичков – водач на СБНЛ в областния град Горна Джумая (1938 г. - 1944 г.). Христо Лисичков членува в БДФ от основаването му, член е на първия Национален съвет на БДФ.

Поклон пред паметта му!

ДЕФИЦИТИТЕ НА БЪЛГАРИЯ

Хората са гневни. Хилядите протестиращи по улиците са знак, че продължаващото от 1997 г. насам търпение свърши. Нещо повече – има ясни симптоми, че бунтът приближава една опасна граница, след която вече няма връщане назад. Трима самозапалили се в рамките на две седмици – това вече и в Тибет не се случва.

Трябва да се запитаме защо е така. Какво е всъщност това, което не достига. Какви са дефицитите на днешна България – и на българския преход към демокрация.

Най-лесно от всичко е да се каже: хората живеят зле, гладни са – и това е причината. Няма да бъде вярно. Преходът не произведе качество на живот – а то далеч не се изчерпва само с хляба и чорбата. Изчерпва се с това да живееш достойно, да бъдеш господар на съдбата си, да се чувстваш отговорен към общото живеене, да бъдеш не поданик, а гражданин – и да знаеш, че си реалният работодател на тези, на които си делегирал правата да регулират обществото. С това да се чувстваш полезен. С това да живееш автентично и истинно. С това да бъдеш щастлив.

Именно тук са дефицитите на България. Нейните обитатели са не само най-бедните, но и най-нещастните в Европа.

Това не са еквивалентни понятия. Можеш да бъдеш много беден, но и много щастлив. В България обаче не може. Защото липсва справедливост. Липсва морална рамка, която да регламентира усилията. Можеш да просперираш не чрез труд, а по други начини – най-вече ограбвайки другите и потъпквайки техните права. Няма как да се защитиш от насилието, от криминалния и чиновнически рекет. Обществените институции, които трябва да гарантират справедливост, не работят. Те са част от конюктурата на властта – и до голяма степен част от сенчестия свят, в който се живее по закона на джунглата.

Има обаче и по-значим дефицит от липсата на справедливост. Липсва истинност, липсва усещането за автентично живеене. Омерзителното битие кара хората да ненавиждат собствения си живот. Оттам до бутилката с бензин и клечката кибрит има само една крачка.

Някога Солженицин беше формулирал основното правило на свободния духом човек: не живеи в лъжа! Хората в България живеят в лъжа. Не знаят кой кой е и защо

нещата се случват така, както се случват. Не знаят кой ограбва техния труд. Не знаят кой кара децата им да загърбят родината си. Не знаят как и защо става така, че политическите спасители на нацията се оказват крадци и мошеници.

Не знаят механизмите, по които се култивира обществената лъжа, нито пък механизмите, които налагат безпардонните, просташки модели на „успелия човек“ като пример за подражание. Не знаят защо вестниците са пачаври, а от екраните се лее лъскава амнезия. Не знаят – а вече и не искат да знаят как и защо става така, че чалгата се превърна в тяхна философия на живот, в техен духовен статус.

Единственото, което им е останало, е усета за това, че нещо не е наред. Че има нещо гнило в България. Този усет ги тласка на улицата. Той е силен, но и стихия, смътен. Те не знаят откъде идва, нито пък знаят какво да правят с него.

Това ги кара да формулират искания, които са невъзможни. Национализация на ЕРП-тата, 50% повишки заплати, обществен съвет, който да управлява държавата, Велико народно събрание... и прочее, и тъй нататък.

Кризата в България днес не е само и просто политическа. Има криза на представителството. Старите политически муцуни са до толкова втръснали на хората, че те направо не искат да имат свое представителство във властта. Искат те самите да бъдат власт. Искат народът да управлява.

Това е опасно искане. Така е започнала революцията в Русия, и така Хитлер е дошъл на власт. Последствията са известни.

Това, което може да бъде изисквано, е не точно народът да управлява. Няма такава формула – и никога не е имало. Но може да има граждански коректив на властта, който да не й позволява да си разпасва пояса.

Може да бъде поискана истината. Цялата истина за прехода – такава, каквато е. Всички карти на масата, а не скрити в ръкавите. Да се знае кой е направил замените на земи, кой е прахосал милиарди в Белене, кой е приватизирал за жълти стотинки ЕРП-тата, кой е продал Нефохим на руснаците. Да се види кой какъв е – за да може да бъде направен автентичният избор. И да се създадат надеждни гаранции, че няма да бъде опорочаван – и че клаузите, върху които се крепи обществения договор между гражд-

данина работодател и държавника изпълнител, ще бъдат спазвани.

Може – вместо протестиращите да се мотаят между Народното събрание и Президентството като мухи без глави, да се направи един Град на Истината, който да постави нещата на местата им. Който да бъде постоянно там – като символ на гражданската непоколебимост държавата да бъде извоювана от лъжата. Който да накаже разпасалите си – така, както някога именно Града на истината наказва разпасалия се „танкист“ Петър Младенов.

Може тази Град на истината да прерасне в политическо Движение за истина и достоен живот. Може това движение да участва в изборите и да внесе нова кръв в похабената политическа система. С ясното казване и ясното спазване на принципа, че няма да се бори за власт, но ще бъде коректив на властта. Винаги – и при всяка ситуация. Че ще отстоява гражданските ценности и морал – без да държи сметка за ничии политически интереси.

Нима това е невъзможно? Не – възможно е. Спомнете си как просперира Доган в годините на прехода – в качеството си на политически балансатор. А сега си представете, че вместо този политически търгаш и ДС-питомник имаше хора, които реално отстояват правото на българите да не живеят в лъжа. И че от тях зависеше практически всяко управление – и те го подкрепяха само до момента, в който кривне от правия път и започне да поставя партийните си интереси над националните.

Преходът би бил много по-различен. Най-малкото – по-истинен.

Сигурно това ви звучи утопично. Сигурно мнозина си казват – ами те ще се корумпират, ще бъдат ин-

филтрирани – както винаги е ставало.

Не съм убеден, че ще бъде така. Зависи от критериите за техния избор. Зависи и от нравствения статус на едно такова движение – от степента на неговата нетърпимост към лъжата. И от възможностите да наложи тази нетърпимост и спрямо собствените си членове.

Бих попитал скептиците – а иначе какво по-точно ще се случи? Днес десетки хиляди са на улицата, а стотици хиляди други изпитват сродна нетърпимост и гняв. Какво ще правят утре тези хора – когато изборите не им дадат никаква, абсолютно никаква възможност – освен да възпроизведат досегашното омерзително статукво? Да създадат пространство за нова тройна коалиция например – все едно дали със своето гласуване или негласуване?

Трябва да им бъде дадена възможност. Трябва да бъде създаден нов политически субект – по нова формула, с нов език, с нови нравствени критерии. Движение в името на истината – истината за подменения преход – ми се струва една от възможните опции.

Само дано някой не вземе да каже – ами какво чакате, поведете ни. Не. Хората от моето поколение са изпяли вече песента си в политиката. Няма да повеждам никого, и няма да се включвам никъде, нито ще се кандидатирам за каквото и да било. Нужни са нови хора. Време е да се чуе гласа на тези, чийто живот ще премине в 21 век.

Едвин Сугарев

Сергейчо, изпий си, мама, млякото!

ТЕРОРИСТ ТЕРОРИСТУ ОКО НЕ ВАДИ

Товарищи фашисти, милости просим.
Вместе власть буржуев сбросим.
Фашисты и большевики – пролетарии-братья.
Крепите над миром красные объятия.
Пролетарии, стройтесь в единую линию
Сегодня командуют Троцкий и Муссолини.
Красное знамя борьбы пролетариев.
Сегодня развернуто от России до Италии.

Владимир Маяковский
в „Известия“, 31 ноември 1922 г.

Завърши поредният „исторически“ конгрес на най-антибългарската организация в многовековната история на нашия етнос – БСП. Наследник на престъпната терористична организация БКП, заклеямена от обединена Европа.

Не конгрес, а конгресче, на което генералното секретарче Сергейчо Станишев, отроче на терористашумкар Димитър Станишев, издигна няколко нелепи лозунга и призова към реванш. Реванш срещу българския народ (че срещу кого друго?!). Реванш заради провалите на комунистическата власт, заради Лукановата и Виденовата зима. Реванш заради краха на Тройната коалиция. Заради безмълвното потъване на страната ни под премиерството на другаря-цар, докаран от агентите на ДС в изпълнение на операция „Паразити“.

По едно време Сергейчето си обобрка записките и направи поредния гаф: като сравни себе си и Б. Борисов-Буда с Чърчил и Хитлер. Не се разбра с кого се опита да се оприличи Малкия, но най-вероятно не би искал да го свързват с ефрейтор Шикългрубер. По-скоро изрази претенции да мяза на не по-дребния военнопръстърник и българомразец сър Уинстън.

Учени хора припомниха на Сергейчо в каква каша се е набъркал. Макар че си пада малко историк (нали дисертацията му е на тема за униформата в Съветската армия), др. Станишко се опита да нахлузи редингота на един от най-яроствните антикомунисти в световната история. С което конгресчето му стана пълен т...шак. Гледайте по екраните комедията с подобно заглавие.

Да се самосравняваш с Чърчил, когато от 1939-а до юни 1941 г. партията, която оглавяваш, е съюзник на Хитлер, звучи доста шизофренично. Раздвоено. И лицемерно. От доста време Станишко и другарчетата му подават сигнали за сериозни отклонения от нормалното мислене и изказ. Не че преди тях червените мислители наистина са мислили.

Буди интерес и есеистичната фигура на премиера БББ, сравнен с Хитлер. Но и тук сравнението куца. Доста при това. Ако Борисов наистина имаше нещо общо с Хитлер, Сергейчо и други семити от БСП и НДСВ отдавна щяха да са отпътували с конски вагони към концентрационните лагери. За радост на поне три четвърти от целокупното население.

Стана нещо като във вица:

Мюлер нахлува в кабинета на Щирлиц и се развиква:

- Щирлиц, признайте си, че сте евреи!

- Не е вярно, аз съм съветки шпи-

онин!

„Дали не казах нещо излишно?“, помисли си Щирлиц...

Червените другари скочиха и в защита на сродната конспиративна структура „Хизбула“. Няма да данни за причастност на военното й крило към атентата в Сарафово. Много страшно щяло да стане, ако миротворците от „Хизбула“ ни се обидят. Ако засегнем др. Башар Асад (не забравяйте, че и той е социалист от БААС). Или иранските ядрени програми. По-добре било да си траем, докато направят ядрените боеприпаси и развият ракетните си технологии. След което ще ни попитат може ли да ни пратят нещо с вкус на няколко десетки килотона тротил.

Депутатчето Антончо Кутев обвини правителството, че било безсилно в разследването и че се поддало на външен натиск. Което било опасно за целия Европейски съюз. То, Кутевчето, много ги разбира тия работи. Щото е учило изкуствознание в СССР.

А пък вечният кандидат на БСП за столичен кмет Георги Кадиев в ранна утрин се опита да анализира не особено успешната икономическа политика на Столичния общински съвет. Докато говореше за сметки и за злоупотреби от разгащени гербаджи, др. Кадиев пътьом нарече „фашист и престъпник“ героя от три войни генерал Христо Луков, жестоко убит от червени терористи. Кадиевчето не се осмели да разнищи какъв е приносът за националните катастрофи на предатели като Гошо Тарабата (Г. Димитров), Васил Коларов, Тодор Живков, Димитър Станишев и други „видни дейци на международното комунистическо и работническо движение“. И този конспиратор, както и Курумбашев, не е чел Маяковски, нарекъл фашистите братя на съветските комунисти.

Оставка на Борисов, служебен кабинет и избори до началото на май искат от БСП. Зоват за смяна на курса. „За кой ли път по верен път“, възразява им от Отвъдното Радой Ралин.

Смяната на курса, замислена от БСП, цели смяна на посоката. От Европа към „Евразия“. Това е скритата цел на сергейчетата – да помъкнат България на юлар по евразийската безпътница, в орбитата на Путлерова Русия.

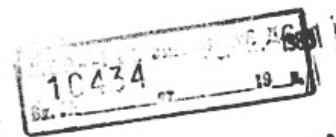
Защото БКП/БСП никога не е били партия на българския национален интерес. БСП никога не е била нито българска, нито социалистическа. Още от зората на „болшевицизацията“ си през 1918-а, партията на тесните социалисти е агентура на руската империя, наречена за кратко СССР.

Васил Данов

НИВОТО НА КЛАСИФИКАЦИЯ
СЕ ПРЕМАХВА!
КРДОПБГДСРСБНА
Дата: 20.11.1985 г.
Правно основание: § 17 от ПЗР на ЗДРДОПБГДСРСБНА
Длъжност: секретар на КРДОПБГДСРСБНА
Име и фамилия: РУМЕН БОРИСОВ
Подпис: _____

СТРОГО СЕКРЕТНО!

МВР
ВТОРО СЪОБЩАВАНЕ – ДС
Рег. № 37614
12.НОЕ.1985 19

D. Kamenov

СПРАВКА

ОТНОСНО: проведен разговор с лидера на „Партия на Аллаха“, шейх Хусейн Фадлаллах

Разполагаме с данни, получени от наш оперативен източник, че при лична среща в Сирия и проведен разговор с лидера на „Хизб Аллаха“ – шейх Хусейн Фадлаллах, източникът е добил впечатлението, че Фадлаллах е добре настроен към СССР и социалистическите страни и членовете на ръководената от него „Партия на аллаха“, не биха извършили терористични акции срещу тях.

По повод отвличането на четиримата съветски граждани и убийството на един от тях, „Хизб Аллаха“ са издали декларация, че този акт няма нищо общо с исляма и е в разрез с всички канони на ислямската религия.

Освен това, източникът счита, че „Хизб Аллаха“ напоследък водят много по-самостоятелна политика, разграничаваща се от тази на Иран. А в сравнение с „АМАЛ“, тяхната политическа платформа е по-избистрена и ориентирана.

Планирали се акции само в Ливан срещу враговете на исляма, в това число – Израел и САЩ.

В тази връзка, източникът съобщи, че се очаква в близко бъдеще

2

в България да дейде нов посланик на Ливан, близък на Хусейн Фадлаллах. Името му е Хусейн Мусави, братовчед е на иранския министър-председател. Семейството му се е изселило в Ливан преди много години.

Източникът се познавал лично с новия посланик и някои от братята му, които били търговци в Ливан.

Хусейн Мусави имал добро отношение към нашата страна и уважавал СССР и водената от него политика.

Отп.: в 2 екз.
№ 1 – ПГУ-ДС
№ 2 – отдел 17
Изп.: Стефанов/КЖ
Нап.: Костова-27923
11.11.1985 г.

ЗАМ.-НАЧАЛНИК НА ВГУ-ДС:
Ген.-майор *D. Kamenov*
(С.Джендов)

НИВОТО НА КЛАСИФИКАЦИЯ
СЕ ПРЕМАХВА!
КРДОПБГДСРСБНА
Дата: 20.11.1985 г.
Правно основание: § 17 от ПЗР на ЗДРДОПБГДСРСБНА
Длъжност: секретар на КРДОПБГДСРСБНА
Име и фамилия: РУМЕН БОРИСОВ
Подпис: _____

Сайтът desebg.com публикува документ от архивите на бившата Държавна сигурност, който се отнася до шиитската военизирана групировка „Хизбула“ от средата на 80-те години на ХХ век. Според него ВГУ е разполагало с надежден оперативен източник, който информира управлението за съдържанието на среща с лидера на „Хизбула“ през 1985 г. Срещата е важна, тъй като от нея става ясно положителното отношение на групировката към СССР и страните от социалистическия лагер. Строго секретната информация е подписана от тогавашния зам.-началник на ВГУ ген. Сава Джендов, който в началото на 1990 г., при трансформацията на ДС в нови специални служби, оглавява за известно време създадената на мясото на УБО Национална служба за охрана. Документът е включен в разширения електронен вариант на документалния сборник на комисията по досиетата „Международният тероризъм в досиетата на ДС“.

سنبقى على العهد
Keeping the Pledge

News Categories » Today's News

Bulgarian Opposition Refuses Accusing Hizbullah of Bus Bombing: Rulers Follow "Israel"

Local Editor

The opposition Bulgarian Socialist Party leader Sergey Stanishev stressed that "the Bulgarian government's implication of Hizbullah in the Burgas bus bombing is poorly founded and imperils the national security."

Stanishev, who also chairs the Party of European Socialists, spoke after an unusually prolonged sitting of the Consultative Council for National Security, after which Bulgarian Interior Minister for the first time named the so-called Hizbullah military wing as standing behind the July 2012 terror attack.

"It is obvious that Bulgaria's government has chosen a political approach and is only repeating the interpretation alleged by "Israel" on the very next day following the attack, when the investigation had not even started," said the socialist leader.

He further stated: "The investigation is currently under way and there is no way one can be talking about decisive evidence regarding the direct perpetrators, much less regarding the organization that is behind this tragic event."

"This is absolutely unjustified in view of national security and the risks that are taken with respect to people in Bulgaria," stated Stanishev.

In parallel, the opposition leader criticized the government for failing to provide a thorough analysis of the faults in Bulgaria's national security that led to the perpetration of the attack.

He further objected to the fact that participants in the Consultative Council were not presented with the reports to be discussed in advance of the sitting.

Bulgaria's Consultative Council for National Security, chaired by the country's President, brings together the Speaker of Parliament, the PM, commander of defense, leaders of political groups in Parliament, as well as cabinet ministers in the key areas of national security.

Source: News Agencies, Edited by moqawama.org

2535 View | 06-02-2013 | 08:51

Текстът до снимката на Станишев в сайта на „Хизбула“ гласи:

Лидерът на опозиционната Българска социалистическа партия Сергей Станишев подчерта, че „намесването на „Хизбула“ във взривяването на автобуса в Бургас е слабо обосновано от българското правителство и застрашава националната сигурност“.

След необичайно дългото заседание на Консултативния съвет за национална сигурност, българският министър на вътрешните работи за първи път обяви, че т. нар. военно крило „Хизбула“ стои зад терористичната атака през юли 2012 г. Станишев, който е и председател на Партията на европейските социалисти, коментира след заседанието: „Очевидно е, че правителството на България е избрало политически подход, който само повтаря твърдението на Израел, изказано още на следващия ден след нападението, когато разследването дори не бе започнало“. Лидерът на социалистите заяви още, че: „Разследването е в ход и по никакъв начин не може да се говори за решаващи доказателства по отношение на преките извършители, още по-малко по отношение на организацията, която стои зад това трагично събитие. Това е абсолютно неоправдано

с оглед на националната сигурност и рисковете за хората в България“. Паралелно с това, лидерът на опозицията разкритикува правителството за неизпълнение на задължението да предостави задълбочен анализ на грешките в националната сигурност на България, които са довели до извършването на атаката. Освен това той възрази срещу факта, че на участниците в Консултативния съвет не са били представени предварително докладите, които са обсъждани на заседанието. Българският Консултативен съвет за национална сигурност, председателстван от президента на страната, обединява председателя на парламента, премиера, министъра на отбраната, лидерите на политически групи в парламента, както и кабинетните министри в ключовите области, свързани с националната сигурност.

Посетители, Коментари

- От: Българин** 07-02-2013 | 15:44
Ние, българите, сме твърдо против Българското правителство, което НЕ представлява интересите на българската нация, а тези на "Израел". Българският министър на външните работи е с еврейски произход и ние, българите, като нация не го признаваме като наш международен представител, защото считаме, че не защитава интересите ни. Българите не вярват, че Хизбула има общо с атаката от юли 2012. Ние сме загрижени за собствената си безопасност, защото това твърдение от страна на г-н Младенов, накарнява нашето дългогодишно приятелство с арабския народ.
- От: Социалист** 06-02-2013 | 15:09
Аз съм съгласен и подкрепям твърдението на опозиционния лидер Станишев. Премиерът и министърът на вътрешните работи са само говорители на САЩ и евреите. Типично за тях.

МЕТЕОРИТНО

Нали я знаете тази наша поговорка: „Като няма дъжд, сиромашът се радва и на градушка“. Та и ние така ще кажем: Като няма идеи, нито герои, и метеорит да падне, руснакът му се радва. И даже паметник му издига! Не само това, но и алъш-вериш ще си направи с отломките, книги ще напише, филми ще заснеме. Голямо нещо е да ти падне от Космоса такава благодат! Особено ако си и късметлия, както бяха в Челябинск. Все пак едни прозорци и няколко тавана пропаднали и едни 1000 души леко ранени от осколки – нищо не е. А цял свят чува за тях, видяхме им неизмазаните панелки като кибритени кутийки – съвсем като нашите в България. И на човек му иде да си каже: „Ей, колко малък е светът! И тия хора като нас живеят. Добре че падна метеоритът, да ги чуем и да

ги видим по новините“.
Иначе дълбоко конспиративните теории и злите езици говорят, че тоя метеорит не е случаен. Може да не е бил и метеорит, съмняват се дълбокомислено високопоставени челябински лица. Може да е атака от лошите американци, чиито спътници кръстосват наляво-надясно над главите на нищо неподозиращите руснаци.
Но може да е и знак от съдбата. Та нали само няколко седмици преди това в Русия правиха подписка да се изхвърли астрономията от изучаваните в училище предмети. Каква астрономия, уважаеми братя и сестри миряни – та тя пречи на правилното религиозно възпитание! А то е на мода вече в Русия – Църквата е наравно с президента по влияние! Току виж утре някой, подучен от астрономията, ще заклю-

чи, че щом човекът е ходил в Космоса, няма Бог. „Та нали Бог е на небето, а няма космонавт, който да Го е видял с очите си“ – това бе тезата на атеистичното руско мислене. Значи какво? За да развием на тази база правилно религиозно възпитание, някак логично и редно е да се забрани астрономията в училищата.
Но сега всичко си идва на мястото. Слава на метеоритите свише! Сега Путин лично се разпореди да се учи внимателно астрономията, да се строят спътници, та когато падне една такава благодат, поне

да знаем къде да я търсим. Е, канадците малко го изпревариха, защото вече изведоха първия в света орбитален телескоп „ловец“ на астероиди. Но не е беда...
Важното е да се върви напред, а не назад към Средновековието!

Вихра Мартенска

Забравихме ли за жертвите на комунизма? 20 години след промяната – отраженията и зависимостите от миналото.

„За демокрацията трябва да се прави нещо повече
от това само да избриаш и управляваш!“

Вулф Брое

За пореден път сдружение „Школа за Демокрация“ събра млади хора с активна гражданска позиция – студенти и младежи от различни професионални направления, които дискутираха по темата: „Забравихме ли за жертвите на комунизма? 20 години след промяната – отраженията и зависимостите от миналото“.

Седмият семинар на „Школа за Демокрация“ се състоя в София само ден след като на 1 февруари България официално отдаде почит към жертвите на противоконституционния Народен съд и на комунистическия режим. За първи път семинарът се проведе в сътрудничество с Фондация „Конрад Аденауер“. Той бе открит от д-р Марко Арндт, ръководител на Българското бюро на Фондацията, който говори върху „Осмислянето на комунизма в Германия“.

„Осмислянето на миналото има за цел да бъдат обозначени репресията, престъпленията и злоупотребата с власт на диктатурата. То не е самоцел. Осмислянето винаги трябва да бъде насочено към настоящето, за да бъде имунизирано обществото в бъдеще спрямо диктатурата.“, каза той.

В хода на експозето си д-р Арндт направи обстоен анализ на опита на Германия в четири аспекта: разкриване на досиетата, отношението към бившите елити, юридическото осмисляне и промените в институциите.

Той посочи, че в университетите на бившата ГДР всички професори, които са преподавали марксизъм и ленинизъм и социални науки, са били уволнени. Също и в училищата – всички учители, които са преподавали гражданско образование. В полицията и армията са били уволнени всички повисши офицери. „Няма полковник или генерал от армията на бившата ГДР, който да е преминал и в армията на Обединена Германия“, каза още той. По думите му в правосъдната система са били уволнени всички прокурори и съдии. А в тези три области – полиция, армия и правосъдие, почти всички чиновници и служители са били членове на Комунистическата партия. Т.е. наложилата се смяна на елитите в публичния сектор е била почти пълна.

„Това е обаче германският специален случай, защото в Западна Германия имаше достатъчно хора, които можеха да поемат тези постове“, каза д-р Арндт. Той отбеляза, че това, разбира се, не може да функционира в България, Румъния, Полша, Чехия и т.н., тъй като няма откъде да дойдат тези хора, които да заменят другите. А и икономическата сила на Западна Германия е била много голяма в този момент, когато прави тези промени.

Лекторът изтъкна и работата на немската Фондация „Осмисляне на миналото“. Създадена през 1998 г., до днес тя е подкрепила проекти на стойност 31 млн. евро, включително и изложбата „България 1944–1989. Забранена истина“. По думите му в Германия има 700 места на паметта за комунизма, от тях 80 са в Западна Германия. „Мисля, че една такава Фондация за осмисляне на миналото би била смислена както за България, така и за други бивши комунистически страни“, заключи в експозето си д-р Арндт.

На въпрос от публиката за скоростта на процесите на прехода в България, той отговори, че страната ни се движи бавно, но в правилната посока. „Не може да превключите шалтера и за един ден да направите от една

диктатура демокрация“, каза той. По думите му демокрацията е изобретение на буржоазията и е израствала в продължение на 200 години в Европа. Почти пълната дехристиянизация, която комунизмът натрапи, е довела до обезстойностяване на ценностната ни система. А унищожаването на буржоазията – до уравниловка на хората на ниско равнище, без те да могат да се мотивират сами за някакви постижения, защото отгоре е поставен капак. „Тези две неща за 40 години комунизъм бяха постигнати много успешно. И да се смята, че за 10–20 години може да се възстанови нещо, което преди това се е изграждало 200 години, е илюзия“, категоричен бе лекторът. Според него България все още се намира в преходен период и неговото успешно осъществяване е в ръцете на младото поколение.

След прожекцията на кратък документален филм за Народния съд участниците изслушаха лекцията „Правната рамка на социалистическа България – трибунали, референдуми, конституции“ на Васил Гоцев, министър на правосъдието и правната евроинтеграция (1997–1999) и съдия в Конституционния съд на Република България (2001–2011). Те дискутираха и с д-р Илко Семерджиев, министър

на здравеопазването (1999–2001), по темата „Илюзии на комунизма – социални и духовни аспекти“.

В дискусиата между участниците и лекторите, с която завърши първата част от семинара, бе повдигнат въпросът за атеизма като основен принцип в комунистическата идеология. По думите на един от младите участници в семинара – на практика комунистите не само изместиха старата религия, избиха нейните представители и я забраниха, но въведоха и своя религия. „Комунистическата идеология в крайна сметка е също религия, при това много жестоко налагана, репресивна. А като структура социалистическата държава беше една теократична държавно-феодална система. Затова тя изостана и се сгромоляса“, подчерта той.

Особен интерес сред участниците предизвика представената от Стоян Райчевски (народен представител в 36-о, 37-о и 38-о Народно събрание и председател на съюз „Истина“) изложба „България 1944–1989. Забранена истина“. Изложбата, която критично проследява комунизма в България, е първата по рода си в страната ни.

В хронологичен ред Стоян Райчевски, който е и един от авторите на изложбата, представи посегателствата върху политическия елит и интелгенцията, върху църквата; ликвидиранието на опозиционните партии, принудителната колективизация и отнемането на земята, съпротивителното движение на горяните, концентрационните лагери, наречени „трудова-възпитателни общежития“. Богата на документи, снимки и лични спомени на участници и свидетели на събитията, изложбата силно впечатли младежите от семинара, заради малко познатите и премълчавани истини за репресиите, разправата със свободомислещите, ограничаването и лишаването на гражданите от основните им права и свободи, както и привилегиите на партийната номенклатура.

Сдружение „Школа за демокрация“
www.schoolfordemocracybg.org
schoolfordemocracy@gmail.com

ОТИДЕ СИ ТОДОР КОЛЕВ, БЪЛГАРСКИЯТ ЧАПЛИН

„Не искам на надгробната ми плоча да пише: родил се и умрял, а родил се, живял и умрял!“, казва героя на Тодор Колев в един от неговите филми.

Като „варненското софиянче от Шумен“ се самоопределя актьорът в едноименната си автобиографична книга. Роден на 26 август 1939 г. в Шумен, бъдещият „български Чаплин“ започва сериозни занимания с цигулка при известния педагог Спиров и дори е амбициран да влезе в Консерваторията. Но като гимназист все не се подчинява и вписва в общоприетите правила. Изключват го на няколко пъти от гимназия. Вечерите свири с ромски оркестър в един ресторант. Безценен опит. По-късно българският зрител ще се смее на шута, в образа на Манго циганина. Ще се дивни на този опасен чар, под маската на който се отправят критики и упреци към тоталитарната система и събраните човешки взаимоотношения. След двугодишен опит като танкист в родната казарма, Тодор Колев атакува ВИТИЗ. И понеже е целунат от съдбата (а той и в действителност успява лично да докосне ръката на гениалния Чаплин!) дава всичко от артистичния си гений.

Незабравими ще останат ролите му в повече от 30 игрални филма: „Цар и гене-

рал“, „Двойникът“, „Господин за един ден“, „Опасен чар“ и др. Само гениален актьор като него може неотклонно да пропрат своята запазена марка – българската „Чаплинада“. Най-паметни в тази линия остават кадрите от филма „Господин за един ден“, където героят Пурко – български селянин и войник, когато разсъждава върху големия философски проблем: кое е

първичното – кокошката или яйцето?, казва простичко: „Кокошка може да долети от всякъде, яйцето не може“. Толкова е добра симбиозата между актьор и герой, че зад външните комични ситуации се усеща духа на човека, страдащ от необходимостта за възвръщане на българското национално достойнство. За нас все така актуално ще звучи финалната реч на Пурко (облечен в дрехата на български политик), който се обръща към съселаните си със: „Скъпи жертви...“ и завършва с думите: „Слуги трябва да на народа, а не господари!“.

За да се срещнат с любимеца си, зрителите на театър „София“ се редят на опашки за билети. Знаменити остават ролите му в „Човекоядката“ и „Кълбовидна мълния“. В трудните тоталитарни години, при условията на строга цензура, се иска много смелост да изкажеш критичен текст. Но очевидци разказват, че „самият Тодор Живков се заливаше от смях на премиерата, на която всички бяха готови за най-страшното“.

По-късно заслужено идва и наградата „Икар“ – едно признание за изключителен принос към българския театър. И актьорът наистина носи Икаров дух, за да откликва на съвременните реалности и да открива нови поприща. Помним големия въпрос,

повдигнат от Тодор Колев от телевизионния екран: „Как ще ги стигнем американците?“. Но как младите актьори ще достигнат финеса, тънката усетност и самоиронията, с която един талант е дал личен дъх, не само простичко размивал или разплаквал, но истински е живял на сцената на родната Мелпомена!

Вече тежко болен, постъпил в болница, той не искал да вижда съжаление в очите на хората. Винаги с чувство за хумор, размивал всички наоколо със скечове.

Колегите му ще го запомнят като „много духовит, много странен, на вид шумен, но на моменти много затворен“.

За себе си „българският Чаплин“ ще изпее в песента:

„Той има белег на челото си
и сяда винаги накрая.
Дори когато е висок,
самотният човек е малък.“

„Артистични актьори се раждат много рядко...“, казва Джони Пенков.

Но за сметка на това живеят дълго в признанието на нашата зрителска любов!

Велина Сакарова,
Специално за в. „Прелом“ от Шумен

АПОСТОЛЕ, ПРОСТИ ИМ, ТЕ НЕ ЗНАЯТ...

Няма по-безспорен от Левски в нашата история, а и не само в нашата. Няма по-обединяваща, по-всеизвестна и по-почитана личност от него. Вие срещали ли сте някой, който да не го признава или отрича? Защото аз не съм. Той е толкова безспорен, че дори датата на обесването му (тук думата „кончина“ е неуместна, защото Апостола на българската свобода няма конец в националното ни съзнание) стои непоклонимо по-устойчива като ден за признание от датата на раждането му! Това е най-истинското доказателство, че животът и делото му са оставили онази незаличима следа, която се помни като свято минало, но и която продължаваме, когато искаме да начертаям достойното си бъдеще като народ и държава. Левски е толкова неизмеримо висок, че винаги може да ни даде връх, на който да се качим, за да погледнем отвисоко; и толкова неизмеримо дълбок, че винаги можем да черпим от кладенеца му жива вода.

Но дали всепризнанието означава, че сме го разбрали?

Събитията около деня на 140-годишнината от безсмъртието му отново показва, че всеки го разбира по различен начин, посвоему. Истината е, че за да бъде разбран Левски, ни трябва прозрение – прозрение за идеи, прозрение за предназначение, прозрение за история с историзъм, прозрение за бъдеще с бъднина. Иначе става някак неудобно – това неудобство изпитахме днес, гледайки новините и репортажите...

Видяхме по новините протестиращи с кръст и българско знаме в ръце да искат отмъщение. Та нали ние сме българи, нали сме християни – кога „око за око, зъб за зъб“ е било верую и култура на християните и на българите?! ... Видяхме летящи камъни. Имаме подобен случай само веднъж в историята си – епопеята на Шипка („Няма веч оръжье! Има хекатомба! Всяко дърво меч е, всякой камък – бомба. ... камъне и дървие изчезнаха там.“) Но подобие е само външно – на Шипка камъните не бяха символ на мъст, там всички други пособия за отвоюване на свобода бяха изчерпани. Нима сега беше така?

Видяхме протестиращи с фалцетни упреци колко безобразия се вършели „в деня на Левски“ (сякаш в другите дни е допустимо?!), и чуваме как трябвало да излезем всички на улиците, за да възтържествуват идеалите му. Което показва, че малцина ги проумяват – Левски никога и никого не е призовавал да излезе на улицата, а и сам вършеше алхимията на делото си в тихите стаички на своите байновци. Тази алхимия беше не да събужда негодувание в душите, а да ги подготвя за свободата. Той много добре е знаел, че от кълновете на недоволството израства не идея за свобода, а жестокост в идеята на възмездието. А където желанието за възмездие вземе връх, там свободата не вирее. Не конспиративността (неизбежна в ситуация на робство) го водеше до тихите стаички на вътрешната революция, а вгълбената тишина, с която съратни-

ците му ги бяха осветили. А Левски с жертвата си освети пътя на България към свободата... И когато людете бяха подготвени – не за мъст, а за саможертва – те сами излязоха, закичени с цветя, по калдъръмените улички на Априлското въстание, а по-късно и по урвите на Шипка. И свободата изгря – първо като вътрешно състояние, подготвено от Апостола, после като живяната радост на 3 март.

Днес уж отдавна сме освободени, а търсим възмездие – първо от ЕРП-тата, после от финансовия си министър, накрая от министър-председателя... По онова време бяхме под робство, но въпреки това Левски не призоваваше да търсим възмездие от везирите и от султана. Разликата е, че робството на султана ни беше наложено, а министър-председателят сами си го избираме. Въпреки това днес го сочат за единствен виновник, а те нямали нищо общо с бедата. А нали Левски казваше: „Трябва, байно, да си кажем кривичите...“ – взаимно да си ги потърсим и кажем, за да не изкривим браздата, в която полагаме семената на бъдещето си. Ето защо ми се струва, че още не го разбираме – все търсим вина и кривичи във от себе си. А всъщност „няма чужда вина!“ Всички сме съотговорни пред народа си и пред Родината си. Иначе, който и да дойде на власт, пак той ще ни е виновен. Не отричам „кривичите“ на конкретния министър-председател, нито го защитавам, но политическата и социалната страст тук са излишни. Тук ни е необходима преценка не от обиди, а от прозрение. Защото едно е в мирен протест да кажеш на някого, внушил си непреходност и безгрешност, че се е изчерпал и искаш нов, а съвършено друго са призивите за мъст и летящите камъни. Не можем да си позволим „аргументите“, с които се решава вражда между футболните агитки, да определя битието ни като нация. Така може и

да се смени едно минало, но сенките му ще останат. Така, обаче, не може да се гради достойно бъдеще.

Благодарение на Левски живеем в свободна и правова държава – тогава защо не използваме нейните механизми, когато правото е нарушено, а прибягваме до улична демокрация и правосъдие с камъни? Макар това да е поведение на една малка част от протестиращите. (Нали народът казва, че „малкото камъче обръща колата“.) ...Иска ми се да помислим за големите неща, за тези неща, които Левски сам ни казваше и показваше. А ние още не ги разбираме и не ги живеем.

Стана кристално ясно, че ЕРП-тата се облагодетелстват за наша сметка, но и други да дойдат на тяхното място, няма ли пак да се стремят към същото. Има ли по света ЕРП-та и Топлофикации, дето работят в полза на абонатите си, а не за собствената си

печалба (пък ако може и лесна – още по-добре)? Кой и защо опорочи мирния протест и защо беше насочен към управляващите, след като така или иначе идват избори, където този проблем може да бъде решен по много по-цивилизован и културен начин?

Ако бяхме разбрали Левски, по-иначе бихме постъпвали. С друга енергия бихме променяли държавата и битието си. Не електроенергия търсеше Дякона, а духовната енергия, скрита в душите ни, енергията на Диханието, което всеки носи. Не топлината на Топлофикациите му трябваше, а онази човешка топлина, с която всеки, „без разлика на вяра и народност“ ще е равен в отговорността си към всички. Но такава енергия и такава топлина отвън не се получава – всеки трябва в себе си да я събуди.

Ако бяхме разбрали Левски, ако знаехме какво той ни остави с примера си. Но още не знаем... Затова започнах с: „Прости им, Апостоле, те не знаят що вършат...“ Левски безспорно ще прости на всеки, защото приложи Христос не като подражание, а като себесъзнание; не като търсене на награда от Небето, а като осъзната и поискана възможност да послужи на народа си и на Небето. Но ние имаме необходимостта да промълвим: „Прости ни, Апостоле, че понякога не знаем какво вършим!“. Ние имаме потреббата в безмълвие да поискаме: „Дай, Господи, на дните ни Мъдрост; Научи ни да познаем благодатта от болката в еволюцията, та да не ни тежи скръбта на всекидневието; Научи ни чуждата вина да не приемаме за своя невинност!“.

Време е оправданието, че не сме разбрали Левски и останалите поименни безсмъртни българи, да спре да ни служи за извинение. За тях Ваклуш Толев казва, че те оставят култура, която ще ни брани от бъдни бедни. Не трябва да допускаме днешната беда да се превърне в утрешно бедствие!

Затова е важно да разберем какво ни шепнат от далечините на времето безсмъртните българи.

Румен Сейреков

Пред Паметника на Левски

*Душата ми смутена в скръб потъва,
далечен чува жалбен стон и зън
и сякаш някой я на кръст разпъва,
и сякаш някой маме я насън.*

*Безмълвна, плаха, страх сърце ми свило,
докосвам с трепет камъка студен.
Сред рой образи твоето бесило
напомня ми за този кобен ден.*

*От немощ коленичила не помня
кога с една сълза – като цял
отронена съм искала да спомня,
че си Апостола на тоя всят!*

Жаклин Толева, 1987 г.

ISSN 0861-3516

ПРЕЛОМ

За контакти:
София 1000,
ул. Неофит Рилски №2, ап.10
Тел.: 0878 499 259
e-mail: prelom@bdforum.bg

Редационен съвет – ЦР на БДФ
Отговорен редактор: Снежана Бесарабова
Коректор: Красимир Андреев
Сътрудници: Емилия Вълчева, Йорданка Куюмджиева, Йордан Лисичков,
Костадин Семерджиев, д-р Георги Велчев

Фотограф: Михаела Драганова

Предпечатна подготовка: Дима Стоянова
Печат: „АртГраф“, ООД

Банкова сметка:

ПроКредит Банк SWIFT/BIC: PRCBBSGF
IBAN: BG76 PRCB 9230 1036 1792 16

Написани на ръка материали не се приемат,
не се обработват, не се редактират и не се
връщат. Хонорари не се изплащат.

Новаторски проект на Европейския съюз в подкрепа на активно и здравословно стареене в информационното общество

Проектът „Социална екосистема за забавяне на стареенето, поддържане на добро здраве и повишаване на качеството на живот“ (SEACW) е финансиран по програмата на Европейската комисия за подкрепа на политиката в областта на информационните и комуникационните технологии (CIP ICT-PSP) и е адресиран към два основни приоритета на Европейското общество: активно и здравословно стареене и разпространение на информационните технологии и комуникации. Застаряването на населението и особено свързаният с него риск от изолация на възрастните хора имат огромни икономически и социални последици. Те могат да се избегнат благодарение на възможностите, които предлагат информационните технологии

в този нов век на знанието: социални мрежи, участие, учене и обучение, нови възможности за работа и т.н.

Проектът SEACW ще създаде привлекателна и лесна за използване среда, която ще бъде пресечна точка на интереси, свързани с активния начин на живот и остаряването в добро здраве за всички граждани. Тя ще окуражи използването на нови технологични инструменти за тренировка и осигуряване на информация на социалните агенти, възрастните хора и широката публика, стремейки се към социално включване на възрастните хора, сътрудничество между хора от различни поколения и удължаване на живота в добро здраве. Екосистемата ще осигурява дигитална грамотност, ще съдържа специ-

фични курсове и информация, основани на интернет технологии, мобилни приложения, социални мрежи и т.н.

Балансиран консорциум между малки и средни предприятия, университети и организации с нестопанска цел осигурява обмяната на знания и икономическата устойчивост на проекта. Девет партньори от 5 различни Европейски страни (България, Франция, Италия, Малта и Испания), водени от координатора, дружество за знания и услуги Alaid Knowledge and Service LTD (Spain, www.aliad.es) съставят консорциума: University Carlos III (Spain, www.uc3m.es), GIPEFTLV (France, www.gipeftlv.fr), Gruppo Sigla (Italy, www.grupposigla.it), E-SENIORS (France, www.e-seniors.asso.fr), Exor Group LTD (Malta, www.exorgroup.com),

Balmes University Foundation (Spain, www.uvic.es), Институт по Невробиология – Българска академия на науките (България, www.bio.bas.bg/neurobiology) and University of Troyes (France, www.utt.fr). Той е подкрепен също от международни неправителствени организации и голям брой различни здравни и други специализирани организации и експерти.

Проектът започва на 11 февруари 2013 г. и ще продължи две години.

Повече информация може да бъде получена на:
seacw@aliad.es,
www.bio.bas.bg/neurobiology
или +35929792364.

Първият в света орбитален телескоп „ловец“ на астероиди бе изведен в космоса

Първият в света орбитален телескоп „ловец“ на астероиди бе изведен в космоса

Новината идва от канадската космическа агенция. Стартът се осъществява с индийска ракета от космодрума „Шрихарикота“ в Бенгалския залив.

Това е първият телескоп, който е специално проектиран да открива и проследява астероиди с близки орбити. Той ще сканира пространството близо до Слънцето и това значително ще подобри способността да се наблюдават космически обекти, които биха могли да представляват заплаха за Земята. Освен тази приоритетна задача, телескопът притежава и втора – той ще бъде в състояние да следи и орбиталния „боклук“.

Мисията е наречена НЕОС-САТ¹. Космическият кораб за нея е създаден с помощта на най-новите постижения в технологиите. Масата на спътника е 65 кг и е оборудван със сравнително малък телескоп с диаметър само 15 см. Разположен на около 800 км над повърхността на земята, той ще притежава уникална възможност да открива едва видимите следи от астероидите.

Стойността на мисията е само 25 милиона долара. Космическият кораб не притежава система за задвижване. За да функционира,

се нуждае само от 80 вата електроенергия, която ще се осигурява от слънчеви панели.

С НЕОС-САТ канадските учени се надяват да намерят астероиди, които биха могли да бъдат „потенциална платформа за научни експерименти“. Това е първа стъпка да се реализира една много стара идея – астероидите

да бъдат „прихващани“ и от тях да бъдат добивани редки метали. Две големи американски компании също се подготвят да започнат работа по такава програма през 2016 г.

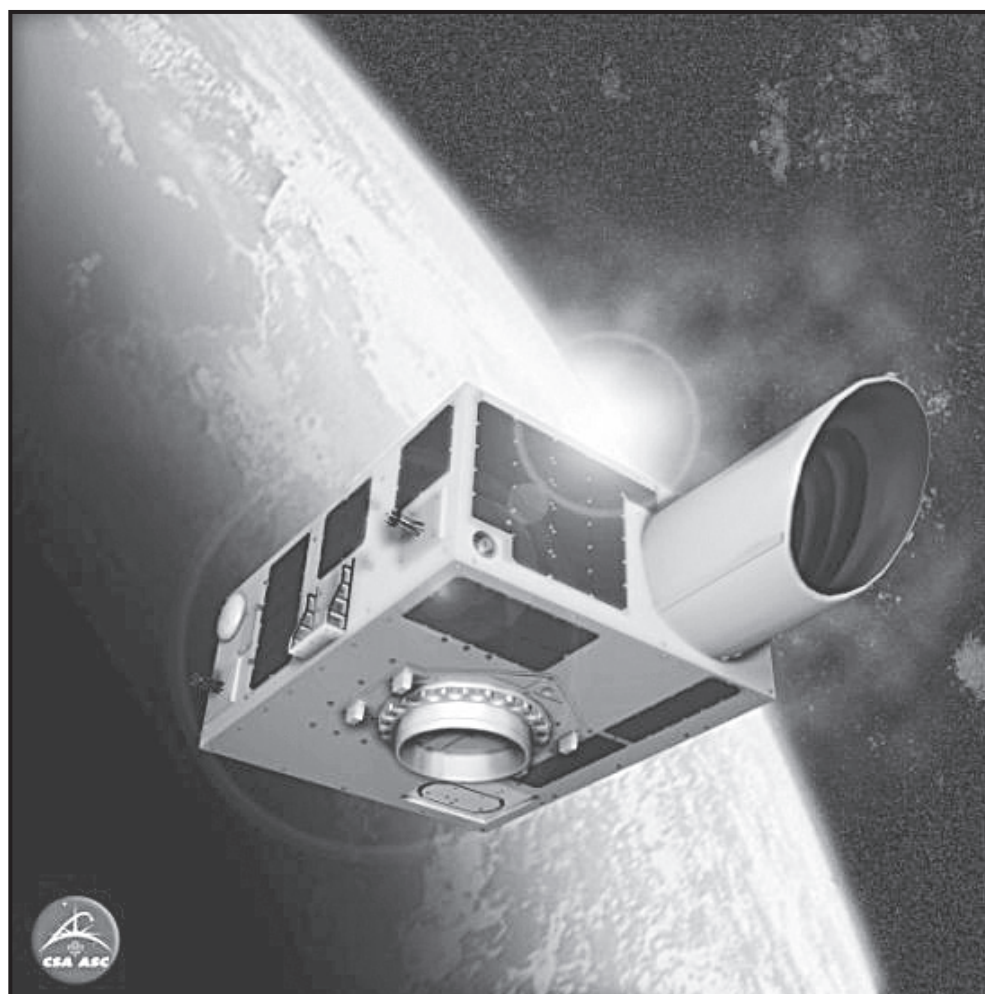
Едновременно с НЕОС-САТ на борда на индийската ракета ще лети и първият канадски военен спътник „Сапфир“. Неговата за-

дача е да проследява орбитите на обектите, образуващи космическия „боклук“, с цел да се предотвратят сблъсъците между тях и спътниците. Това ще засили способността да се предпазят орбиталните апарати на Канада и нейните съюзници.

Изграждането на този сателит е съгласувано с Пентагона, още през май 2012 г. и информацията от него ще бъде класифицирана в база от данни, която ще е на разположение на армиите на всички съюзници включително и Русия.

До момента, Пентагонът е установил, че около Земята обикалят напълно ненужни над 22 хил. изкуствени обекта по-големи от 10 см. Според експертите, най-близкият до нас космос гъмжи от още 300 хил. парчета с диаметър от 1 до 10 см, а броят на фрагментите по-малки от 1 см се оценява на десетки милиони. Всичко това усложнява безопасната експлоатация на спътниците. Отломките обикалят около Земята с големи скорости – от 7 до 10 км/сек. Сблъсъците на кораб с тези куршуми биха били с катастрофални последици.

По материал на spacebg.com

¹NEOSSAT – „Near-Earth Object Surveillance Satellite“